

Chasing Nikki

Nikki nyomában

fine selection

LACEY WEATHERFORD

L A C E Y W E A T H E R F O R D

Nikki
nyomában

Chasing Nikki

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

„Ne sírj azért, mert vége, mosolyogj, hogy egyáltalán megtörtént.”

– DR. SEUSS –

*„Az életben nem az számít, hányszor veszel levegőt, hanem,
hogy hányszor áll el a lélegzeted.”*

– ISMERETLEN –

*„Önző vagyok, türelmetlen és egy kissé labilis.
Hibázom, elvesztem a fejemet, és néha nehéz bírni velem.
De ha nem bírsz velem, amikor rossz passzban vagyok,
meg sem érdemelsz, amikor jóban.”*

– MARILYN MONROE –

Ajánlás

Anyámnak

Köszönöm, hogy mindig bátorítottad az álmaimat!

El sem tudom mondani, mennyire hiányzol.

Nagyon szeretlek!

PEGGY JACKSON

1949–2007

Mike-nak

Örülök, hogy arra a rövid időre megismerhettem

bámulatos szellemedet.

Túl hamar távoztál.

MICHAEL DUNHAM

1970–1989

ELSŐ RÉSZ

Első fejezet

NAGY SLUKKOT SZÍVTAM A FÜVES CIGIBŐL, majd átpasszoltam a mellettem ülő lánynak. Lazán megfogta, és telt ajkához emelte. Néztem, ahogy mélyen leszívja a füstöt, aztán elfordítottam a fejemet, és megint az előttem lévő kis földkráterben táncoló lángokra összpontosítottam. De a szemem nem volt képes megállapodni, hol élesen láttam a tüzet, hol homályosan.

Apám, máris beütött a pia meg a fű, gondoltam. Persze az lenne meglepő, ha nem, amennyit buliztam mostanában. Ha egészen őszinte akarok lenni, a napok kezdtek egymásba folyni. Az életem egyértelműen megváltozott... amióta... de nem akartam erre gondolni.

Nyúltam a földön álló sörösüvegért, és jól meghúztam. Már nem is éreztem a keserű ízt. Eltompultam, és pont erre volt szükségem.

– Hé, Chase! – A rám dőlő lány az állkapcsomhoz dörgölte az orrát, majd puszit nyomott rá, és az ujját végighúzta a mellkasomon.

– Ne menjünk valahova, ahol kettesben lehetünk?

– Talán később... – kuncogva gyengéden eltoltam őt a könyökömmel.

– Mi olyan vicces? – Alsó ajkát duzzogón biggyesztve bámult rám.

– Hogy nem emlékszem a nevedre – feleltem nyersen.

– Bunkó vagy! – mondta, meglökött, és elment.

Megtrámaszkodtam, mielőtt eldőltém volna.

– Az vagyok! – kiáltottam távolodó alakja felé, és újabb nagy korty sört löktem le. Kicsit furdalt a lelkiismeret. Igazán emlékezhettem volna – már hetek óta jártunk.

Odanéztem a barátomra, Connorra, aki éppen a barátnőjével smárolt.

Furcsa, de Connor nevére jól emlékeztem. Megint kacarásztam, és hátradőltem a mögöttem lévő nagy kőre. Lehunytam a szemem. Biztos még nem vagyok eléggé betépve.

Valaki rázogatózott, én meg felriadtam. Fel sem tűnt, hogy elaludtam. Egy pillanatra nem is tudtam, hol vagyok.

– Hé, haver! Hol van a kulcsod? – Connor hangja befurakodott ködös gondolataimba.

– Kulcsom? – kérdeztem összezavarodva.

– Igen. Túl részeg vagy ahhoz, hogy vezess, és anyám azzal fenyegetőzik, hogy elküldi apámat a keresésemre, ha nem vagyok otthon harminc percen belül.

– Gáz.

– Az. Vége a bulinak, tesó.

Fogtam a sörömet, és lassan talpra álltam, míg Connor hátrakurjantott a két lánynak, hogy szálljanak be a pickupba.

Felém fordult, hunyorgott egy kicsit és felnevetett.

– Reszketeg kicsit a lábunk?

– Talán – feleltem vigyorogva.

A barátom felkínálta a karját, én meg ránehezedtem, így mentünk el a kocsiig. Kicsit odaadtam a piámat az egyik lánynak a pick-upban, hogy be tudjak nyúlni a zsebembe a kulcsért, és átadhassam Connornak.

Segített beülni, és becsukta az ajtót, csak utána került meg az autót.

– Csak óvatosan. Ez a pickup a csajom – poénkodtam, amikor elindultunk a hepehupás úton.

– Most jobb kezekben van, mintha te vezetnéd – vágott vissza Connor.

– Azt hittem, én vagyok a csajod – szólalt meg a mellettem ülő lány, és megszorította a combomat.

– Tényleg? Hm. Ezt meg honnan vetted? – kérdeztem, és a számhoz emeltem az üveget.

Sértődötten sóhajtott, és elhúzta a kezét, de nem tudott érdekelni.

– Nem fogsz időben hazaérni – nyavalygott a másik lány, miután a sivatagi útról rákanyarodtunk az országútra. – Még legalább húsz percre vagyunk a várostól.

– Igen? Na, csak figyelj! – mondta nevetve Connor, és beletaposott a gázba. A motor felbőgött, a pickup kilőtt, és az út menti táj a reflektorok fényében homályosan suhant el mellettünk.

Lehunytam a szemem, a mozgástól hányingerem lett, próbáltam leküzdeni. Egyszeriben rosszul lettem.

Fogamat összeszorítva markoltam a kapaszkodót az ajtón, próbáltam lenyugtatni a gyomromat. Perceken át birkóztam az elhatalmasodó érzéssel, aztán feladtam.

– Haver, húzódj le!

– Nem tehetem – felelte Connor. – Az anyám megöl, ha elkésem.

– Hányini fogok, bakker. Húzódj le!

Connor hosszan káromkodott, és olyan erősen beletaposott a fékbe, hogy azt hittem, kirepülök a szélvédőn.

– Mi a szart csinálsz? – üvöltöttem, és miközben megtámaszkodtam a műszerfalra, felé fordultam.

Ekkor vettem észre a piros-kék villogást a pickup mögött, és a levegőt betöltötte egy sziréna rövid kattogása. Lenéztem a lábam közé dugott sörösrekeszre, és felnevettem.

Igen, gondoltam, miközben remegő kézzel beletúrtam rövid, fekete hajamba, és a pickup teljesen megállt. *Kezdődik a móka.*

Kinyitottam az ajtót, és rókáztam.

A zárka ajtaja hangosan verődött a falnak, fejemet fogva felnyögtem. Minden börtön ennyire zajos, vagy ez a személyre szabott büntetésem? Nem elég, hogy az éjszaka java részében a sarokban álló retyóba okádtam? Volt olyan pillanat, amikor szinte biztosra vettem, hogy a halálbüntetés enyhébb lett volna.

– Búzslesz – mondta valaki halkán, és most, anyám arcát nézve, egy pillanatra belém nyilallt a büntudat. Gyorsan visszafordítottam a tekintetemet a lábfejére, hogy ne kelljen látnom a csalódást a szemében, és egy rendőr csizmáját pillantottam meg, aki éppen felém tartott.

– Ideje hazamenned, fiam. Anyád letette az óvadékot. – Megfogta a könnyökömet.

– Nem vagyok a fia. – Kirántottam a karomat. – Tűnés!

– Nézze, Mr. Walker, van ennek egyszerű módja, meg van nehéz módja. Maga dönt. – Megint megfogta a karomat.

Halkan felmordulva agresszívan a férfi felé fordultam, szándékoztam neki mutatni ezt meg azt, tesztek a börtönre.

– Chase. – Az anyám hangja szinte rimánkodó volt. – Kérlek! Nem volt már így is elég?

Felé fordultam, és láttam, hogy könnyek dagadnak a szemében. A büntudat ismét piszkálta a lelkiismeretemet. Olyan szorosan összeszorítottam az állkapcsomat, hogy a fogaim szinte széttörttek, de lehiggadtam. Néhány perc múlva láttam, ahogy anyám cirkalmasan aláír – Tori Lynn Walker – egy iratot, és oltalma alatt elhagyhattam a rendőrséget.

– Hol a pickupom? – kérdeztem a parkolót pásztázva.

– Szerinted? Lefoglalták.

– Elmegyünk most érte?

– Nem. – Megnyomta a kulcsán a távirányítót, hogy kinyissa a piros Toyotát.

– Hanem mikor? – kérdeztem, próbálva ügyet sem vetni a tompa, dübörgő fájdalomra a fejemben.

Nagyot sóhajtva rám nézett a kocsi teteje fölött.

– Eladom.

A tompa dübörgés egyszeriben bömböléssé erősödött.

– Tessék?

– Semmi tessék. Nem bírom már nézni, ahogy eliszod az agyadat. Nem viselkedsz felelősségteljesen. Az autó kiváltság, és szemmel láthatóan nem érdemléd ki. Ha tegnap éjjel te vezettél volna, most még nagyobb kutyaszorítóban lennél. Connort ittás vezetéssel vádolják. Ellened eljárást indítanak, mert kiskorú létedre ittál, és nyitott alkoholos üveg volt a birtokodban. A szagodból ítélve szerintem szerencséd, hogy marihuána miatt nem emelnek vádat. – Becsusszant a kocsiba, és becsapta az ajtót.

Vitára elszántan én is így tettem, de azonnal megbántam, mert nyilallt a fejem tőle.

– És most mi lesz? – Hátradőltem, egyszeriben túl fáradt voltam ahhoz, hogy veszekedjek. – Szobafogság? Mennyi időre?

– Nem, sokkal súlyosabb.

– Hogy érted? – Nem volt kedvemre a hangszíne.

– Hát, először is csütörtökön meg kell jelenned a bíróságon. És ha már tudjuk, mit tartogat neked a bíró... elköltözünk.

– Micsoda? – kérdeztem hitetlenkedve. – Ezt nem teheted!

– Dehogynem, és meg is teszem! – Sebességbe tette a kocsit, és kiállt a parkolóból.

– Hova?

– Nagyival és nagyapával fogunk lakni.

– Nem mondd komolyan, ugye? Kérlek, mondd, hogy viccelsz! Tényleg pokollá akarod tenni az életemet?

Egy stoptáblához érve anyám a fékre lépett, és rám meredt. A harag egyértelműen kiült az arcára, de amikor megszólalt, megint kedves volt a hangja.

– Itt egyvalaki teszi pokollá az életedet: te magad, Chase.

– Anyu... – nyögtem. – Kérlek, ne!

– El van döntve. Már beszéltem is velük. Mindent elterveztem, amint megtudtam, hogy letartóztattak. Nagyí és nagyapa várnak minket.

– Képtelen vagyok rá. Ne menjünk oda! Rosszabb lesz, mint itt. Lehetetlen, hogy beilleszkedjek. Tiszta *Pleasantville*. Még apa is utálta. Nagyapa teljesen őrült, és... – elhalt a hangom, amikor megpillantottam anyám szigorú tekintetét.

A hazaút hátralevő részében már egyikünk sem szólalt meg, de a számat harapdáltam, hogy ne kezdjem el ontani a meglátásaimat. Tudtam, hogy csak bántanám velük, és jóllehet sok felesleges gondot

okoztam neki, nem ez volt a szándékom. Nem rosszködni próbáltam, nem az ő dolgát akartam nehezíteni. Csak felejtteni akartam.

Az emlékek milliomodszorra is felszínre törtek, pedig kétségbeesetten igyekeztem nem odafigyelni rájuk.

– *Boldog tizenhetedik születésnapot, Chase!* – mondta apám, és mosolyogva átadta a felhajtón álló csodaszép, bővített utasterű, fehér, sötétített üvegű Dodge Ram pickup kulcsait.

– *Ez most komoly?* – kiáltottam fel, elvettem a kulcsokat, és kifutottam a pickuhoz. – *El sem hiszem!*

Apám nevetett.

– *Hát, tudtam, hogy vagy megveszem, vagy minden alkalommal hallgatom az áradószókat, amikor elhajtunk a szalon mellett. Még a kedvenc színdet is választottam. Bár szerintem a cseresznyepiros szebb volt.*

– *Kizárt. A fehér a legmenőbb* – feleltem, és ő megint kuncogott.

– *A fehér nem szín. Hanem... a fehér a szín hiánya.*

– *Nem érdekel. A kedvencem.* – Vigyorogva kinyitottam a vezetőoldali ajtót, bepattantam, áhítattal végigsimítottam a kormányt, aztán lehajoltam megnézni a rádiót.

– *Na, akkor tetszik?* – *Apa hangja befurakodott a gondolataim közé.*

– *Imádom!* – mondtam, és kicsusszantam a kocsiból.

Átölelt, magához szorított, erősen megpaskolt.

– *Megérdemled. Remek srác vagy.*

– *Köszönöm, apa!*

– *Ne feledd, szeretlek* – *tette hozzá gyorsan.* – *Most menj iskolába, és edzés után siess haza. Segítened kell anyának a bulid előkészületeinél.*

– Igenis – mondtam mosolyogva, és lehajoltam a hátizsákomért, amit még korábban ledobtam a betonra.

– Bocs, hogy nem tudok ott lenni. Próbállak majd hívni Denverből.

– Jól van, klassz. Remélem, jól sikerül a tárgyalás. – Bemásztam a pickupba, és beindítottam a motort.

A felhajtón állva integetett, miközben én elhajtottam az iskola felé. Amikor hazajöttem az edzésről, anyám a kanapén zokogott, a buli-
ra még semmi nem készült el.

– Mi a baj? – kérdeztem, ledobtam a felszerelésemet, és odaszaladtam hozzá.

– Apád titkárnöje telefonált. A repülő lezuhant.

– Micsoda? – A szívem összeszorult. – Jól van?

– Senki nem élte túl.

A szavai leforráztak, billogozóként égették át egyik réteget a másik után, egy pillanatra elfelejtettem levegőt venni.

Visszazökkenve a valóságba és a jelenbe, nagyot sóhajtottam, amikor rájöttem, megint visszatartom a lélegzetemet. A kezem ökölbe szorult, kieresztettem, nyugalmat erőltettem magamra, miközben kifelé bámultam az ablakon.

Azon a napon siklott ki az életem. Mintha minden abban a pillanatban kezdett volna darabjaira hullani. Megvolt a hagyatéki eljárás, és a pénz zöme elment a családunk költséges életmódját fedező hitelekre. Lőttek a flancos scottsdale-i otthonunknak, olcsóbb környekre költöttünk Arizonán belül, Mesába.

Iskolát kellett váltanom, így elvesztettem az irányító pozíciómat a rögbicsapatban, a régi barátaim meg felszívódtak. Az új helyen senkit nem érdekelt, hogy az előző iskolában menő sportoló voltam.

Ott népszerű voltam, most meg én lettem az új arc a négyezer másikkal a tengerében.

A bulizós srácok hamar összebarátkoztak velem, és én gyorsan csatlakoztam hozzájuk, alig várva, hogy megszabaduljak a fejemben dübörgő gondolatoktól. Elhívtak, hogy töltsük együtt a hétvégét, és amikor nyújtották a füves cigit, úgy éreztem, pont erre van szükségem. Valami apróság, amiben elmerülhetek, hogy kicsit el tudjak lazulni.

Egyetlen alkalom után rákattantam. Soha nem tartottam magam drogos-piás típusnak, de ez gyorsan megváltozott. A következő buliért éltem, tudtam, hogy ott majd elmerülhetek a boldog zsidóságban.

Eleinte próbáltam leplezni anyám előtt az új életmódot, és nem is ment rosszul. Viszont egy idő után gondatlanabb lettem, egyre jobban magával ragadott az új hobbi, és ő kezdett gyanakodni. Tudtam, hogy forró nyomon van, amikor elkezdett nyüstölni, amiért később járok haza, és kérdezte, kivel voltam.

Az elhallgatás mestere lettem, nem akartam feláldozni az új világot, amelyet létrehoztam magamnak. Anyám elkezdett szobafogságra ítélni, ha megszegtem a szabályokat, vagy elvette a telefonomat és a pickupot. Ezt gyorsan megoldottam, tartottam egy dugi adagot a szobámban, és akkor vettem elő, ha elment dolgozni, vagy bezártam az ajtómat, feltekertem a zenét, és kimásztam az ablakon a tetőre szívn.

A dílerem egy bomba csaj volt az iskolából, és elkezdtem járni vele. Volt, hogy eljött hozzám, és egész nap otthon buliztunk. Anyám nem tudta meg, hogy a saját szobámban tettem meg a legrémesebb dolgokat, amikor ő úgy tudta, éppen a büntetésemet töltöm. Szerencsére nem sejtett semmit.

Éltem az életemet, és azt hittem, ennél rosszabb már nem lehet – mostanáig. Most anyám el akar cibálni egy tanyára, egy porfészekbe a semmi közepén az elmebajos nagyapámhoz, aki azt hiszi, hogy a tanyasi élet az iskola alfája és ómegája.

Apa halála előtt is utáltam odajárni, mert folyton dolgoznom kellett. Teljes vakációkat töltöttem tehetetetéssel, tejszűrőssel, hatalmas mezőket vetettem be kukoricával, és addig ganéztam az istállókat, amíg már biztosra vettem, hogy a trágyaszagtól soha nem fogok tudni megszabadulni.

Gyorsan rájöttem, hogyan tudom kimenteni magamat: beléptem az iskola összes sportcsapatába. A meccsek és az edzések miatt nem nagyon tudtam elhagyni a várost. Nyáron úszómester voltam az egyik helyi uszodában, és egyre kevesebbszer, egyre ritkábban mentem el nagyapához. Apám vállalta, hogy otthon marad velem, anya egyedül járt látogatni a szüleit.

A kocsni megállt a felhajtón, és gyorsan kiszálltam. Befutottam a házba anyám előtt, bezárkóztam a szobámba. Az ágyra vettem magam, elnyúltam, arcomat a párnába fúrtam.

Megrázott anyám kinyilatkoztatása. Így utólag talán nem kellett volna, hogy megleljen. Igen, kétségtelen, hogy nagyon meredeken megindultam a lejtőn – buktam, nem sportoltam, úgy általában nem érdekelt semmi. Belemerültem a bulizásba, próbáltam elfojtani a fájdalmat. Anya többször megfenyegetett, hogy szedjem össze magamat, vagy nem fognak tetszeni a következmények. De azt hittem, csak dumál, nem hittem volna, hogy újabb költözésre szánja rá magát.

Silver Creek, Arizona. Nem hittem el. Meg fogok ott halni. Semmit sem lehet csinálni – hacsak a mai fiatalok nem kaptak rá a tehéndöntögetésre. És nő ott fű dölgivel az út szélén, de nem ajánlatos elszívni.

Beleöklöztem az ágyfőbe, és éreztem, ahogy a bütyköm felreped. Néztem az ujjamon csorgó vért, aztán visszahanyatlottam a párnára.

Hadd vérezzen, gondoltam. Nem is érdekel!

A telefonom vibrált a zsebemben. Kibányásztam, és láttam, hogy majdnem lemerült az akksi, éjjel nem töltöttem.

Connor írt SMS-t:

Otthon vagy?

Ja, te?

Ja. Apám 1 órán át üvöltött. Azt mondja, megyek dutyiba.

Felfordult a gyomrom.

Bocs, tesó – válaszoltam vissza.

Hát végül lebuktunk.

Úgy fest. Anyám elköltöztet Silver Creekbe. Nagyapámhoz.

Apám! Én inkább a dutyit választanám – írt vissza Connor.

A telefon még egyszer hangosan rezgett, mielőtt lemerült. Az éjjeliszekrényre hajítottam, és az arcomat ismét a párnába temettem.

Minden olyan rémes volt.

– Az ítélet ötszáz dollár pénzbírság és száz óra közösségi munka, és egy hétvégi rehabilitációs foglalkozás az alkohol- és drogfogyasztás ártalmairól. – A bíró lecsapott a kalapácsával, én pedig próbáltam közömbös arcot vágva elhagyni a tárgyalótermet.

– Ha engem kérdezel, könnyen megúszta – mondta anya, amikor már kint voltunk.

– Könnyen? Most viccelsz, ugye? – siránkoztam. – Minek nekem a rehabilitáció? Nem vagyok függő.

– Talán nem, de visszaeső vagy, és a függés általában utána jön. Szerintem jó ötlet volt a bírótól.

Nem szóltam semmit. A vitatkozásnak nem lett volna értelme, csak még több bajt hoz a fejemre.

– Mázlid van. Ha az iskolában kapnak el, felfüggesztenek, és kirúgnak a csapatokból. Nem mintha számítana, semmit sem játszottál még ebben az idényben.

– És akkor most? – kérdeztem, témát akartam váltani.

– Most kifizeted a büntetést a folyószámládról. Aztán kérünk időpontot a rendőrségen, és elintézzük, hogy a foglalkozást és a közösségi munkát áttegyék Silver Creekbe.

Felnyögtem.

– Kérlek, anya! Nem tudnálak erről valahogy lebeszélni? Megígérem, hogy megjavulok. Csak maradjunk itt.

– Nem, már eldöntöttem. Szerintem a környezetváltozás mindkettőnknek jót fog tenni. Jó lesz megint családdhoz tartozni.

Nagyapa családjához nem, gondoltam. Mindenben vaskalapos. Elvárta, hogy minden egy adott módon, egy adott időben történjen, és nem lehetett vele vitatkozni. Tudtam, hogy nagyapám életszemlélete részben annak köszönhető, hogy fiatalon szanitéc volt a

haditengerészetnél. Megtanulta szeretni a merev rendet, és a mindennapjai részévé tette, miután leszerelt.

– Olyan lesz, mintha egy kaszárnya kellős közepén élnénk – morogtam megtorpanva az iroda ajtajában, ahova anyám éppen betesékelt.

– Talán nem is lesz olyan rémes, mint most hiszed – felelte, és rám nézett. – Jelenleg mindkettőnk életére ráfér egy kis rendszerezés.

– A magad nevében beszélj – mondtam suttogva, de meghallotta.

– Emlékszel még, hol vagyunk éppen? – Felvonta a szemöldökét.

– Elég legyen a szemtelenkedésből.

– Essünk túl rajta – mondtam sóhajtva, és átsiettem az ajtón, de anyám elkapta a karomat, és maga felé fordított.

– Chase, csak a javadat akarom. Bízz bennem! – Őszinte tekintete megtelt érzelmekkel, és megint elfogott egy pillanatra a büntudat. Ennél több fájdalmat már nem is okozhatok neki.

És nem ezt érdemli.

– Próbálok, anya. Komolyan!

Második fejezet

ÉN A PICKUPOMMAL MENTEM A FÖLDÚTON a költöztető furgon mögött, amit anyám vezetett, azzal vontatta a saját kocsiját. Lassan kellett mennünk, mivel az út tele volt kátyúkkal és huppanókkal az erős téli esőzések és havazások miatt. Örültem, hogy április van, mert bár még mindig hűvös volt a levegő, a legrémelebb időjárást megúsztuk. Nagyon fog hiányozni a meleg sivatag. Megint felsőhajtottam, talán már ezredszerre, és felcsavartam a zenét.

Arról legalább sikerült meggyőzőnöm, hogy megtarthassam a pick-upot. Emlékeztettem, hogy a tanya öt kilométerre van az országúttól, ahonnan további öt az iskola. Hacsak nagypapa kölcsön nem adja ősrégi traktorját, akkor anyának kell mindennap bevinnie, mert nem vagyok hajlandó öt kilométert gyalogolni a buszig.

Anyáéül beadta a derekát.

Kijutottunk a sűrű cédrusosból a lapos területre, ez volt a tanya. A szántók még üres földfoltok voltak csak, várták a vetést.

A patak, amelyről a város is kapta a nevét, ott csörgedezett a birtok távoli végében. Nagy nyárfák szegélyezték a partjait, a frissen kihajtott leveleket borzolta a szél.

Egyenesen előttünk terpeszkedett a kétszintes fehér ház, kifogástalanul nyírt gyepel és széles tornácokkal. A nagy, piros istálló benne a számos karámmal és állással jobb kéz felé helyezkedett el.

Gondolom, aki szereti a vidéki környezetet, annak kedvére lett volna a látvány. A magam részéről találóbbrak éreztem volna, ha az udvaron egy hatalmas táblán a BÖRTÖN felirat díszeleg méretes betűkkel.

Johnson nagy nagy mosollyal az arcán szaladt ki a házból, amikor leparkoltunk. Megtörölte a kezét a kötényébe, és futott elénk. Anya kiugrott, hogy átölelje, és én vonakodva követtem a példáját. Talán nagy volt az egyetlen fénysugár ebben az új életben, de nem volt hangulatom a boldog üdvözlésekhez.

– Chase! – Örömteli arccal fordult felém, és kitarta a karját.

Odaléptem hozzá, és épphogy megöleltem, de ő erősen megszorongatott.

– Isten hozott itthon! – mondta. – Annyira boldog vagyok, hogy hozzánk jössz lakni! Szinte alig láttunk még, és el sem hiszem, mekkorára nőttél! Milyen magas vagy?

– Száznegyvenöt – feleltem, és elléptem mellőle.

– Egek, és ahogy látom, csupa izom. Lefogadom, a lányok megvesznek az erős, markáns állkapcsodért, meg a sötét hajadért és szemedért. Nősz, mint a fű! Jaj, de jóképű vagy! – Kezét a szívére tette.

A fű szó hallatán azt kívántam, bárcsak lenne nálam egy kevés. Rám fért volna egy kis bódulat. Az egy dolog, ha az emberen helyes csajok lógnak, de egészen más tészta, ha az embernek a nagyanyja lelkendezik, mennyire jóképű. Kicsit bizarr volt.

Gondolataimat megzavarta, amikor még valaki kilépett a házból.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Johnson nagypapa megjelenése tiszteletet parancsolt. Magas és sportos volt, deres haját rövide nyírva hordta. Csizmája kopogott, ahogy átvágott a tornácon, és lesétált hozzánk a lépcsőn.

– Megjöttetek, Warren! – kiáltott nagyfi.

– Látom, Caroline – válaszolt nagyapa mogorván. Lehajolt megölelni anyámat. – Isten hozott itthon, Tori drágám.

– Köszönöm, apu! – felelte anyám vidáman.

Nagyapa arrébb lépett, és haragos tekintettel felém fordult. Felszegtem a fejemet, eltökéltem, nem hagyom, hogy a földre döngöljön.

– Fiatalúr... – mondta mély hangon.

– Biztos úr... – feleltem gúnyosan bólintva, jelezve, hogy pontosan tudom, milyen szerepet osztott rám.

Összeszorult az állkapcsa, de becsületére legyen mondva, nem vette fel a pimaszságomat, és kellemetlen csend állt be, végül nagyfi szólt anyámhoz.

– A felső szintet készítettem elő a számotokra. Apáddal alig járunk már fel oda, úgyhogy csak nyugodtan rendeztetek át mindent, ahogy szeretnétek. Amire a holminkből nincs szükségetek, azt felvisszük a padlásra.

– Semmi vész, nagyfi – mondtam. – Nem nagyon van már nekünk semmink. Szerintem anya mindenünket eladta, ugye? – Gyorsan anyámra meredtem, és indultam a furgonhoz. – Két kanapé, ágyak, irodai cucc és a ruháink. Nem sok minden maradt.

Megfogtam egy dobozt, és elindultam a ház felé.

– Ne haragudjatok rá! Kissé dühös – mondta anya bocsánatkérően, amikor elhaladtam mellettük.

– Ne aggódj! Majd mi megtanítjuk jó modorra! – felelte nagyapa, én meg undorodva csóváltam a fejemet, és mentem tovább.

